

достатнього рівня життя. І потрібно пам'ятати, що люди з обмеженими можливостями є повноцінними членами суспільства.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про основи соціальної захищеності осіб з інвалідністю в Україні» від 21 березня 1991 р. № 875-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/875-12#Text> (дата звернення: 26.11.2021).
2. Конвенція ООН «Про права осіб з інвалідністю» від 13.12.2006 № 995-g71. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_g71#Text (дата звернення: 26.11.2021).
3. Статистика осіб з інвалідністю. Станом на 1 січня 2021. Державна служба статистики України. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/> (дата звернення: 26.11.2021).
4. Кравченко М. В. Актуальні проблеми соціального захисту інвалідів в Україні: наук. стаття. 10 с. URL: [file:///C:/Users/%D0%95%D0%B2%D0%B3%D0%B5%D0%BD%D0%B8%D0%B9/Downloads/10kmvziu\(1\).pdf](file:///C:/Users/%D0%95%D0%B2%D0%B3%D0%B5%D0%BD%D0%B8%D0%B9/Downloads/10kmvziu(1).pdf) (дата звернення: 26.11.2021).
5. Байда Л. М., Красюкова-Еннс О. В, Буров С. Ю. Інвалідність та суспільство : навч.-методич. посіб. К., 2012. 216 с.
6. Рішення Європейського суду з праву людини. Справа «Савіни проти України» (заява N 39948/06) від 18 грудня 2008 р. № 974-454 URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_454#Text (дата звернення: 26.11.2021).

ГАЙДАШ К. О.,

студент 2 курсу Навчально-наукового інституту №3 Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник:

ЧИЖОВ Д. А.

доцент кафедри конституційного права і прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РІВНОСТІ ПРАВ ЛЮДИНИ ЯК ПРОТИДІЯ ВСІХ ВИДІВ ДИСКРИМІНАЦІЇ

В будь-якому сучасному демократичному суспільстві захист прав, свобод та інтересів людини є пріоритетним напрямом розвитку державної політики. В Основному Законі нашої держави визначено, що людина, її життя, здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Найбільшого поширення захист прав жінок і чоловіків набув лише у ХХ столітті. У 1948 році було запроваджено новий для людства документ, це

Загальна декларація прав людини, яка докорінно змінила місце людини і її прав у суспільстві. З того часу міжнародна громада запровадила вагомі концепції цього документу в багатьох міжнародних, регіональних і внутрішніх правових інструментах. Відповідно до цього документу права людини є невід'ємними, вони є неподільними, взаємозалежними і взаємопов'язаними. Також права людини є універсальними, що означає, що вони так само стосуються всіх людей у всьому світі, причому без обмежень в часі. Кожен громадянин і громадянка має право користуватись правами людини без будь якої різниці, як щодо раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії, політичних або ідеологічних переконань, національного чи соціального походження, майнового, станового або іншого становища [1].

Однак не завжди людство дотримується у рівності прав і свобод людей. Нерідко постає проблема дискримінації, що безпосередньо виявляє себе в неповазі тої чи іншої статі до іншої, неповазі до людей з особливими потребами, або ж іншої національності чи з іншим кольором шкіри. Відповідно до національного законодавства, дискримінація це ситуація, за якої особа та/або група осіб за їх ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних, та інших переконань, статі, віку, інвалідності, етнічного та соціального походження, громадянства, сімейного та майнового стану, місця проживання, мовними або іншими ознаками, які були, є та можуть бути дійсними або припущеними, зазнає обмеження у визнанні, реалізації або користуванні правами і свободами у будь якій формі, встановленій цим Законом, крім випадків, коли таке обмеження має правомірну, об'єктивно обгрунтовану мету, способи досягнення якої є належними та необхідними [2].

Спостерігаючи за історією нашого людства, боротьба за рівність прав жінок і чоловіків була завжди. Яскраво виражено це в русі жінок за свої права. Це так званий «феміністичний рух», головними ідеями якого були пропаганда досягнення рівності політичних, економічних, особистих, і соціальних прав людини для жінок. Від другої половини 1990-х років феміністський рух в Україні почав активно поширюватись. Зокрема, почали діяти регіональні об'єднання та клуби, наприклад Асоціація жінок в агробізнесі в Луцьку, Донецька обласна ліга ділових жінок, Харківський міський центр солідарності жінок творчої орієнтації, Клуб одеських дам (котрий об'єднує жінок-директорок підприємств та організацій, а також діячок культури, медицини і архітектури), «Відродження нації» в Тернополі, «Дочки-матері» в Сімферополі, татарський жіночий клуб «Ізгелік» у Києві, Клуб ділових жінок у Ялті. Виникли жіночі політичні партії: «Жінки України», Всеукраїнська партія жіночих ініціатив, Жіноча народна партія (об'єднана). На кінець 1990-х рр. в Україні вже було зареєстровано понад 100 громадських жіночих об'єднань — регіональних, всеукраїнських та міжнародних (серед останніх — вже згадана Жіноча громада, міжнародна федерація ділових жінок «Либідь», «Надія», міжнародний фонд «Панна»). До останнього часу розвиток жіночого руху в Україні ілюстрував різновид розвитку активізації громадської діяльності жінок, що виростає з актуальних для певного історичного періоду конкретного суспільства потреб, а не з нового для всієї

історії людства розуміння (актуалізованого фемінізмом) легальних прав. Саме цим цей різновид жіночого руху відрізняється від фемінізму англо-саксонського типу, який розвивався в правовому суспільстві й тільки в такому суспільстві міг з'явитися. Український фемінізм намагався відстояти права жінок в українському громадському житті. Він не був орієнтований, як фемінізм англосаксонського типу, на глибинну феміністську перебудову всіх суспільних відносин. На 2005 рік фемінізм в Україні продовжував розвиватись, українські жіночі організації ставали політичною та громадянською силою, роблять значні кроки в розвитку гендерних студій в Україні. Також в Україні діють декілька правозахисних груп жінок до яких відносяться: Феміністична Офензива і Український жіночий союз. FEMEN, київська жіноча правозахисна група, була закрита в 2013 році і покинула країну, бо керівництво побоювалося за своє життя і свободу. В соціальних мережах найбільшою феміністичною спільнотою є Фемінізм УА (більше 11 500 підписниць), яка була створена у 2011 році феміністкою Марією Дмитрієвою. Останніми роками активно розвивається рух різних феміністичних груп, які підтримують Шведську модель протидії проституції і торгівлі людьми. Український мережевий флешмоб 2016-го року ЯНеБоюсьСказати задля дестигматизації розмов про сексуальне насильство щодо українок у приватному, сімейному та робочому житті набув міжнародного розголосу, оголивши масштаби проблеми, котра в Україні традиційно замовчується. Віднедавна 8 березня феміністки в різних містах України виходять на марш за права жінок, який щороку стає все більш масштабним [4,5,6].

Як на мене ще одним головним аспектом у державному механізмі забезпечення рівності прав людей виступає Уповноважений Верховної Ради України з прав людини. На даний час цю посаду обіймає жінка- Денісова Людмила Леонтіївна. Відповідно до Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», парламентський контроль за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина та захист прав кожного на території України і в межах її юрисдикції на постійній основі здійснює Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, який у своїй діяльності керується Конституцією України, законами України, чинними міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Метою цього контролю є захист прав і свобод людини і громадянина, проголошених Конституцією України, законами України та міжнародними договорами України, додержання та повага до прав і свобод людини і громадянина суб'єктами, зазначеними у статті 2 цього Закону, запобігання порушенням прав і свобод людини і громадянина або сприяння їх поновленню, сприяння приведенню законодавства України про права і свободи людини і громадянина у відповідність з Конституцією України, міжнародними стандартами у цій галузі, поліпшення і подальший розвиток міжнародного співробітництва в галузі захисту прав і свобод людини і громадянина, запобігання будь-яким формам дискримінації щодо реалізації людиною своїх прав і свобод, сприяння правовій інформованості населення та захист

конфіденційної інформації про особу. Щороку Уповноважений представляє Верховній Раді України щорічну доповідь про стан додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина в Україні органами державної влади, органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, підприємствами, установами, організаціями незалежно від форми власності та їх посадовими і службовими особами, які порушували своїми діями (бездіяльністю) права і свободи людини і громадянина, та про виявлені недоліки в законодавстві щодо захисту прав і свобод людини і громадянина. Щорічна доповідь подається Уповноваженим до Верховної Ради України до 20 березня поточного року. Щорічна доповідь повинна містити посилання на випадки порушень прав і свобод людини і громадянина, щодо яких Уповноважений уживав необхідних заходів, на результати перевірок, що здійснювалися протягом року, висновки та рекомендації, спрямовані на поліпшення стану забезпечення прав і свобод людини і громадянина, а також інформацію про стан виконання рекомендацій, викладених у щорічній доповіді за попередній рік. У випадках, передбачених законом, за власною ініціативою або на виконання рішення Верховної Ради України Уповноважений представляє Верховній Раді України спеціальну доповідь (довіді) з окремих питань додержання в Україні прав і свобод людини і громадянина. За результатами розгляду щорічної та спеціальної (спеціальних) доповідей Уповноваженого Верховна Рада України приймає постанову. Щорічні та спеціальні доповіді разом з прийнятою постановою Верховної Ради України публікуються в офіційних виданнях Верховної Ради України та на офіційних веб-сайтах Верховної Ради України і Уповноваженого [3].

На даний час є актуальним проблема забезпечення рівних прав і свобод людини, адже людина для держави є найбільшою цінністю і реалізації її прав у повному обсязі є головним пріоритетом. Хоч законодавчо закріплено, що всі люди мають рівні права, та трапляються випадки їх обмеження. Для того аби не виникало дискримінаційних ситуацій, людям необхідно перш за все змінювати свою свідомість і погляди. Цього можна досягти шляхом активного просвітлення в даній конкретній ситуації, ознайомлення із науковими статтями, із досвідом зарубіжних країн і їхніми методами запобігання дискримінацій. Тому що кожен починає змінювати світ із самого себе!

Список використаних джерел:

1. Загальна Декларація прав людини URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show> (дата звернення 09.11.2021 р.)
2. Закон України « Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show> (дата звернення 09.11.2021 р.)
3. Закон України « Про Уповноваженого Верховної Ради України з питань прав людини» URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show> (дата звернення 10.11.2021 р.)
4. Жіночі студії в Україні: жінка в історії та сьогодні. Одеса, 1999 р.
5. Веселова О. М. Жіночий рух. В кн.: Нарис історії України ХХ століття. К., 2002

б. Богачевська-Хомяк М., Веселова О.М. Жіночий рух в Україні // Енциклопедія історії України : у 10 т. / редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін. ; Інститут історії України НАН України. — К. : Наукова думка, 2005.

ГАЦЬ Д. О.,

магістр Навчально-наукового інституту № 2 Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник:

СЬОХ К. Я.,

доцент кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ЖОРСТОКЕ ПОВОДЖЕННЯ З ЖІНКАМИ В КИРГИЗСТАНІ: ВИКРАДЕННЯ НАРЕЧЕНИХ

На сьогодні викрадення людей залишається глобальною проблемою, що прогресує з кожним роком. У свою чергу, викрадення жінки, або ж іншими словами шлюб через полон, нині вважається серйозним злочином, що вчиняється в усьому світі, попри те, що цю практику було заборонено ще в 2013 році. Конкретно щодо теми мого дослідження, у колишній Радянській Республіці Киргизстан щороку викрадають тисячі молодих дівчат і жінок для примушування до шлюбу. У зв'язку з цим перед світовими країнами постає серйозне питання: що ж таке викрадення нареченої і як з цим боротися?

Загалом викрадення нареченої сприймається як традиція, іншими словами як очевидна річ, коли дві людини готові до шлюбу. Так якщо чоловіку сподобалась дівчина, він може повідомити членів своєї сім'ї про майбутнє викрадення, зібрати друзів і дочекатися слушного моменту для виконання свого плану. Коли дівчину затакують в автомобіль і привозять додому до чоловіка, члени його сім'ї переконують її залишитися, часто застосовуючи фізичне та психічне насильство, аж поки дівчина врешті не погодиться на шлюб [1].

На превеликий жаль вважається, що в момент, коли дівчину поміщують в автомобіль, честь її сім'ї порушується. Такого роду соціальний тиск часто не дозволяє батькам забрати дочку додому. Більше того, відповідно до статистичних даних більшість справ про викрадення жінок не доходять до суду, оскільки самі жертви під тиском членів сім'ї чи побоюючись публічної ганьби відмовляються від своїх заяв[1,2].

Згідно з даними Центру підтримки жінок, що займається ліквідацією насильства до осіб жіночої статі, щороку в Киргизстані реєструється щонайменше 11 тисяч випадків примусового викрадення жінок і дівчат, причому понад 2 тисячі з них містять повідомлення про звалтування. Прессекретар Програми розвитку ООН заявила, що наведені дані не є точними, оскільки багато жінок не повідомляють про скоєний над ними злочин, але за їхніми підрахунками